

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 14Co/506/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1212225078
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 08. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Javorčíková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1212225078.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Javorčíkovej a členiek senátu Mgr. Barbory Bartekovej a JUDr. Edity Szabovej, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného spoločnosťou Fridrich Paľko, s.r.o., Grösslingova 4, Bratislava, proti žalovanému: Slovenská republika, v jej mene Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaniach žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II v Bratislave zo dňa 15.4.2014, č. k. 19C/198/2012-137 a proti uzneseniu zo dňa 28.5.2014, č. k. 19C/198/2012-173, pomerom hlasov 3:0, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Bratislava II v Bratislave zo dňa 15.4.2014, č. k. 19C/198/2012-137 **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

II. Odvolací súd uznesenie Okresného súdu Bratislava II v Bratislave zo dňa 28.5.2014, č. k. 19C/198/2012-173 **p o t v r d z u j e .**

o d ô v o d n e n i e :

K výroku I.:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania; návrh, ktorým sa domáhal vydania medzitýmneho rozsudku, ktorým by súd rozhodol, že žalovaný je zodpovedný za škodu, ktorá vznikla žalobcovi nesprávnym úradným postupom, pretože Okresný súd Bratislava II nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre pohľadávku žalobcu, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č.: XXXXXXX dlžníčkou (povinnou) G. G. (súdny exekútor prideliť po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie registráciou exekučnej veci číslo EX 6746/2009) v zákonom stanovenej lehote; ako aj návrh na vydanie rozsudku, ktorým by súd zaviazal žalovaného povinnosťou zaplatiť žalobcovi 125,- eur z titulu majetkovej škody a 495,- eur z titulu nemajetkovej ujmy. Žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že súd prvého stupňa vec prejednal podľa § 101 ods. 2 O.s.p. v neprítomnosti žalobcu a žalovaného, ktorí sa na pojednávanie dňa 15.4.2014 nedostavili, hoci boli riadne predvolaní. Súď poukázal na to, že právny zástupca žalobcu podaním doručeným súdu dňa 10.4.2014 podal návrh na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu, spolu s návrhom na prerušenie konania. Žalovaný svoju neúčast' na pojednávaní ospravedlnil podaním doručeným súdu dňa 11.4.2014 a žiadal, aby súd rozhodol v jeho neprítomnosti.

Súd dospel k záveru, že na prerušenie konania v zmysle návrhu žalobcu nebol dôvod. Žalobca žiadal konanie prerušiť do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na neustranný súd. Súd poukázal na to, že o námietke žalobcu už bolo právoplatne rozhodnuté Krajským súdom v Bratislave ako súdom nadriadeným postupom podľa § 16 ods. 1 O.s.p. uznesením zo dňa 19.10.2012 č. k. 14NcC/62/2012-22. Z úradnej činnosti mal tiež súd za preukázané, že uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 20.6.2013, č.k. IV. ÚS 388/2013-11, ústavný súd sťažnosť žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo dňa 19.10.2012, sp. zn. 14NcC/62/2012 odmietol pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky. Súd preto návrh žalobcu na prerušenie konania ako nedôvodný zamietol.

Vykonaným dokazovaním súd prvého stupňa zistil, že na základe žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zo dňa 28.8.2009, doručenej súdu dňa 16.9.2009, pre exekučný titul - rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu, č. SR 04361/09 vydaného Slovenskou rozhodcovskou, a.s. dňa 3.6.2009 v prospech oprávneného (žalobcu) proti povinnému G. G., D.. X.XX.XXXX, vydal tamjší súd poverenie č. XXXX XXXXXX* zo dňa 9.11.2009, ktorým poveril súdneho exekútora JUDr. F. G., R. XX, N. vykonaním exekúcie na vymoženie uloženej povinnosti zaplatiť istinu 334,60 eur s prísľušenstvom. Uznesením zo dňa 9.11.2009, č. k. 39Er/1083/2009-10, súd žiadosť súdneho exekútora JUDr. F. G. o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v časti úrokov z omeškania zamietol, nakoľko úroky z omeškania priznané rozhodcovským rozsudkom sa priečia dobrým mravom a sú v rozpore s platným právom.

Súd následne svoje rozhodnutie právne oprel o ust. § 4 ods. 1 písm. a) bod 1, § 9 ods. 1, 2, § 17 ods. 1, 2, 3 a § 19 ods. 1, 2, 3, § 27 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ako i ust. § 44 ods. 2 zák. č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov, účinného v čase podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (ďalej aj ako „Exekučný poriadok - EP“), pričom dospel k záveru, že návrh žalobcu nie je dôvodný, pretože nepreukázal splnenie všetkých zákonných predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Preto návrh žalobcu ako nedôvodný v celom rozsahu zamietol.

Súd poukázal na to, že žalobca sa domáhal náhrady majetkovej a nemajetkovej ujmy z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu. Predpokladom objektívnej zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je kumulatívne splnenie podmienok, ktorými sú existencia nesprávneho úradného postupu, existencia majetkovej ujmy, resp. nemajetkovej ujmy, a príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom.

Splnenie prvého predpokladu zodpovednosti štátu za škodu mal súd za preukázaný, keď došlo k nesprávnemu úradnému postupu súdu, ktorý do 15 dní od podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nepoveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie, avšak to iba za predpokladu, že ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku je potrebné vykladať tak, že aj v prípade, že súd zistí čiastočný rozpor exekučného titulu so zákonom, má aj tak vydať poverenie v časti, ktorá neodporuje zákonu v 15 dňovej lehote.

Podľa súdu prvého stupňa však žalobca nepreukázal splnenie druhého predpokladu zodpovednosti štátu za škodu, a to existenciu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy.

Čo sa týka náhrady majetkovej škody predstavujúcej náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s činnosťou žalobcu vykonávanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky, mal súd za to, že aj v prípade, že by existovala možnosť vzniku škody, je možné uhradiť iba skutočnú škodu a ušlý zisk, ktorých vznik je žalobca povinný preukázať. Žalobca však nepredložil ani neoznačil žiaden dôkaz, ktorý by preukazoval vznik majetkovej škody, ani jej prípadnú výšku. Škodu vyčíslil paušálne za pracovné výkony zamestnancov, udržiavanie a správu informačného systému a za administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde. Paušálne vyčíslené administratívne výdavky nie sú podľa súdu skutočnou škodou. K argumentu žalobcu, že z dôvodu ochrany osobných údajov,

obchodného tajomstva a dôverných informácií nie je možné korešpondenčne predložiť účtovné doklady, preukazujúce škodu spočívajúcu v administratívnych výdajoch, funkčných výdajoch, mzdových výdavkoch a nákladoch spojených so stratou času zamestnanca, súd uviedol, že žalobca mal od začatia konania dosť času a príležitostí na predloženie predmetných dôkazov, aj inou ako korešpondenčnou cestou. Pretože žalobca na preukázanie vzniku, ani výšky škody nepredložil v konaní žiaden dôkaz, okrem svojho tvrdenia, čím neuniesol dôkazné bremeno a nepreukázal vznik a výšku škody, súd jeho návrh v časti o náhradu škody zamietol.

Čo sa týka náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, aj tu mal žalobca povinnosť preukázania nemajetkovej ujmy, ale vznik nemajetkovej ujmy nepreukázal. Tvrdil, že nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila jeho ďalšie podnikateľské postupy a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Svoje tvrdenia ale žiadnym spôsobom nekonkretizoval a ničím nepreukázal. Pokiaľ žalobca tvrdil, že neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu vyvolala u členov riadiacich orgánov spoločnosti a u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť spoločnosti, mal súd za to, že žalobca nevyužil svoju zákonnú možnosť podať sťažnosť na prípadné porušenie. Súd zdôraznil, že z obsahu exekučného spisu je zrejmé, že rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul zaväzoval povinnú G.D. G. na plnenie, ktoré v časti úrokov z omeškania odporovalo dobrým mravom. Z tohto dôvodu bola na strane súdu pri rozhodovaní o vydaní poverenia na vykonanie exekúcie potrebná dôkladnejšia analýza skutkového stavu a komplexnejšie právne zhodnotenie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, čo mohlo mať za následok nedodržanie zákonnej lehoty na vydanie poverenia. Súd preto dospel k záveru, že s poukazom na uvedené by bolo neprimerané a neúčelné, aby bola žalobcovi, ktorý v spotrebiteľskej zmluve použil zmluvnú podmienku upravujúcu úroky z omeškania vo výške, ktorá odporovala dobrým mravom, priznaná nemajetková ujma v peniazoch. Zdôraznil tiež, že súd vydal poverenie na vykonanie exekúcie za 54 dní, čo je v porovnaní s dobou trvania exekučného konania, ktoré trvá od roku 2009, a do dnešného dňa nebolo ukončené, krátky časový interval. Súd mal za to, že nedodržanie zákonnej lehoty o 39 dní, preto na strane žalobcu nemohlo spôsobiť neistotu, alebo vznik akejkoľvek škody či nemajetkovej ujmy. Odhliadnuc od skutočnosti, že žalobca nijako nepreukázal ani vznik skutočnej škody, ani nemajetkovej ujmy, je nepravdepodobné, že by za 39 dní došlo k tak závažnej ujme, ako popisoval žalobca v návrhu. Podľa súdu nie je prípustné, aby žalobca prenášal podnikateľské riziko vo forme zániku, resp. riziko insolvenčného povinného na súd. Pokiaľ žalobca poskytuje spotrebiteľské úvery fyzickým osobám s nízkou bonitou, musí byť uzrozumený s tým, že existuje riziko insolvenčného povinného, a že exekučné konanie môže trvať pomerne dlho, čo so sebou nesie tak vyššie finančné náklady, ako aj psychickú záťaž.

Podľa súdu žalobca nepreukázal ani splnenie tretieho predpokladu zodpovednosti štátu za škodu, keď nepreukázal existenciu priamej príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a uplatňovanou majetkovou a nemajetkovou škodou. Ak by aj žalobca vznik majetkovej škody a nemajetkovej ujmy preukázal, žalobca nepreukázal, že by mu tvrdené náklady nevznikli aj tak. Žalobca totiž nepreukázal, že by v prípade dodržania zákonnej lehoty na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie došlo priamo úmerne k skoršiemu vymoženiu pohľadávky a skoršiemu skončeniu exekučného konania.

Z uvedených dôvodov súd prvého stupňa návrh žalobcu ako nedôvodný v celom rozsahu zamietol.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Namietol, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, rozhodol vylúčený sudca, súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu. Namietol, že súd prejednal vec v neprítomnosti žalobcu (nesprávne v odvolaní uviedol žalovaného) a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p. preto, že sa žalobca bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil. Žalobca riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania. Uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spojené s označenými dôvodmi. Súd preto nemohol postupovať podľa § 101 ods. 2 O.s.p. a vec prejednať v neprítomnosti žalobcu. Poukázal aj na ust. § 15 O.s.p. a uviedol, že žalobca uskutočnil podanie obsiahnuté v texte žaloby, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na

pojednávania a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Takéto rozhodovanie je v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva. Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť žalobcu o zrušenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Žalobca sa nemal možnosť vyjadriť k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Žalobca sa nemal ani možnosť vyjadriť k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Súd rozhodol bez toho, aby umožnil žalobcovi s cieľom ovplyvniť rozhodnutie všeobecného súdu, vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam. Žalobca nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť, nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Súd porušil právo žalobcu na kontradiktórny súdny proces. Namietol tiež, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Ďalej žalobca namietol, že súd prvého stupňa ignoroval ust. § 153b O.s.p., lebo ak sa žalovaný písomne nevyjadril k žalobe, mal súd rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie. Súd ignoroval aj tvrdenia žalobcu o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správy informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov urgencií, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií, na poštovné a telekomunikačné výdaje. V tejto časti je rozhodnutie súdu prvého stupňa nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Nesúhlasil ani s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník (povinný), nakoľko v prípade, že by došlo k rozhodnutiu súdu o návrhu v zákonnej lehote, náklady na správu by prešli na súdneho exekútora a boli by časom transformované do podoby trov exekúcie. Mal za to, že právnym titulom v danej veci je nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Poukázal na to, že v konaní pred súdom mienil predložiť množstvo dôkazov, ktoré vznikli po podaní žaloby. Súd prvého stupňa však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, žalobcu nepoučil podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej. Bol názoru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je vnútorne rozporné, keď súd prvého stupňa napriek tomu, že zistil porušenie práva, nekonštatoval ho, a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy, pričom rozhodnutie založené na skutkovej a právnej chybe súdu nie je v právnom štáte udržateľné. Žiadal preto rozsudok okresného súdu zrušiť a vec mu vrátiť na opätovné prejednanie.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p., postupom podľa § 156 ods. 3 O.s.p., a po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, lebo neobstojí ani jedna odvolacia námietka žalobcu. Odvolací súd svoj rozsudok verejne vyhlásil dňa 4.8.2015.

Odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa vykonal dokazovanie vo veci v dostatočnom rozsahu, vykonané dôkazy správne vyhodnotil podľa § 132 O.s.p. a svoje rozhodnutie aj podrobne a presvedčivo odôvodnil podľa § 157 ods. 2 O.s.p.. Zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver o nedôvodnosti uplatneného nároku, pretože žalobca nepreukázal splnenie všetkých zákonných predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Odvolací súd sa preto v celom rozsahu stotožňuje s dôvodmi napadnutého rozsudku a konštatuje ich správnosť (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Ako vyplýva zo spisu, súd prvého stupňa stanovil vo veci termín pojednávania na deň 15.4.2014 o 12,15 hod.. Predvolanie na toto pojednávanie bolo žalobcovi doručené dňa 31.3.2014, a právnemu zástupcovi žalobcu dňa 28.3.2014. Žalobca, ani jeho právny zástupca, sa však na pojednávanie nedostavili. E-mailovým podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 11.4.2014 (č. I. 114 spisu), navrhol žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu pojednávanie zrušiť a konanie prerušiť. Dôvodom tohto návrhu žalobcu bolo podanie sťažnosti na Ústavný súd SR v predmetnej veci. Sťažnosťou (č.l. 118) napadol rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 14NcC/62/2012 a domáhal sa vydania nálezu, že týmto rozhodnutím bolo porušené jeho právo na súdnu ochranu, na spravodlivý súdny proces a na zákonného sudcu. Súčasne sa domáhal priznania finančného zadosťučinenia v sume 500,- eur, ako aj zrušenia rozhodnutia zo dňa 19.10.2012, sp. zn. 14NcC/62/2012 a vrátenia veci krajskému súdu na ďalšie konanie. Súd prvého stupňa vo svojom rozhodnutí zrozumiteľne odôvodnil, prečo dospel k

záveru, že neboli splnené podmienky na prerušenie konania. Vyporiadal sa tak s návrhom žalobcu na prerušenie konania v súvislosti s konaním na Ústavnom súde SR o jeho sťažnosti, a tento zamietol, pretože o ústavnej sťažnosti už bolo rozhodnuté uznesením Ústavného súdu SR zo dňa 20.6.2013, č.k. IV. ÚS 388/2013-11 (č.l. 128) tak, že táto ústavná sťažnosť bola odmietnutá pre nedostatok právomoci Ústavného súdu SR na jej prerokovanie. Súd prvého stupňa preto zjavne nemal dôvod na to, aby bolo nariadené pojednávanie zrušené a konanie vo veci prerušené. Správne preto rozhodol o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania. S jeho rozhodnutím sa v celom rozsahu stotožňuje aj odvolací súd a konštatuje, návrh žalobcu zo dňa 10.4.2014 na prerušenie konania nemal akýkoľvek vecný a právny základ, pretože ho žalobca podal v čase, keď o jeho ústavnej sťažnosti týkajúcej sa tejto veci už Ústavný súd SR rozhodol. V čase rozhodovania súdu prvého stupňa teda na Ústavnom súde SR už žiadne konanie o ústavnej sťažnosti žalobcu týkajúcej sa tejto veci ani neprebiehalo. Preto dôvod, pre ktorý žalobca požiadal o zrušenie pojednávania „až do konečného ústavne konformného rozhodnutia o otázke nestrannosti a otázke zákonného sudcu“, nemožno považovať za dôležitý v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p.. Vzhľadom na uvedené súd prvého stupňa nepochybil, keď dňa 15.4.2014 pojednával a rozhodol v neprítomnosti žalobcu (§ 101 ods. 2 druhá veta O.s.p.) a v neprítomnosti riadne ospravedlneného žalovaného.

Podstatná časť odvolacích námietok žalobcu je založená na tvrdení, že vo veci nerozhodoval nestranný sudca. K argumentácii žalobcu preto odvolací súd v prvom rade uvádza, že ako nadriadený súd uznesením zo dňa 19.10.2012, č.k. 14NcC/62/2012-22, právoplatným dňa 8.11.2012, rozhodol, že sudkyňa Okresného súdu Bratislava II - JUDr. G. T.Á. nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci. Od vydania tohto rozhodnutia, v ktorom nadriadený súd podrobne uviedol dôvody, pre ktoré zákonného sudcu možno považovať za nestranného zo subjektívneho aj objektívneho hľadiska, nedošlo ku žiadnym novým skutočnostiam majúcim vplyv na nestrannosť zákonného sudcu. Neobstojí preto námietka žalobcu v odvolaní, že vo veci konal a rozhodoval vylúčený sudca.

Čo sa týka ďalších odvolacích námietok, odvolací súd nezistil, že by bola žalobcovi postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, že by súd nepoučil žalobcu podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, že súd nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, že súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam na základe vykonaných dôkazov, a že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Neobstoja ani námietky žalobcu, že súd prvého stupňa porušil právo žalobcu na kontradiktórny súdny proces, a že rozhodnutie je nepreskúmateľné.

Žalobca v podanom odvolaní uviedol, že súd prvého stupňa porušil jeho právo na kontradiktórny súdny proces, pretože pred vynesením rozsudku nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k nim vyjadriť a nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení, pretože súd prejednal vec v jeho neprítomnosti, hoci žalobca trval na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní. Uvedená námietka žalobcu je plne nedôvodná. Žalobcovi (jeho právnomu zástupcovi) súd doručil písomné vyjadrenie žalovaného k žalobe spolu s predvolaním na nariadené pojednávanie (č.l. 113). Spolu s predvolaním na pojednávanie bolo žalobcovi doručené aj tlačivo „Poučenie pre účastníka súdneho konania o procesných právach“, v ktorom bol riadne poučený aj v zmysle § 120 ods. 4 O.s.p.. Mal tak dostatočný časový priestor na prípravu pojednávania, ako aj možnosť oboznámiť sa so všetkými listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise, spolu s exekučným spisom sp. zn. 39Er/1083/2009, prípadne navrhnuť vykonanie ďalších dôkazov. Z uvedených dátumov je tiež zrejmé, že žalobca mal dostatok času oboznámiť sa s písomným vyjadrením žalovaného k jeho žalobe, a možnosť vyjadriť sa k nemu či už písomne alebo ústne na pojednávaní, na ktoré bol riadne a včas predvolaný. Ostal však nečinný. O realizáciu svojich procesných práv v rámci súdneho pojednávania sa obral sám svojím postupom, a to bezdôvodnou neúčastou na súdnom pojednávaní.

Ako už bolo konštatované vyššie, súd prvého stupňa vec prejednal a rozhodol na pojednávaní v neprítomnosti riadne predvolaných účastníkov konania, po tom, čo vyjadrenie žalovaného k žalobe riadne doručil žalobcovi. Neobstoja preto námietky žalobcu, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania; že mal súd vydať rozsudok pre zmeškanie; ani že súd žalobcu nepoučil podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej. Tieto námietky vôbec nezodpovedajú skutočnostiam vyplývajúcim zo spisu.

Žalobca napadol v odvolaní aj skutkové a právne závery súdu prvého stupňa, ktoré

boli hmotnoprávnym dôvodom zamietnutia návrhu, a namieta aj údajnú nepreskúmateľnosť rozsudku. Ani tieto námietky neobstoja. Súd prvého stupňa oprel svoje rozhodnutie o hmotnoprávnu argumentáciu, ktorú jasne a zrozumiteľne odôvodnil. Odvolací súd preto nepovažuje v tomto smere za zmysluplné opakovať jednoznačné, zrozumiteľné a argumentačne správne dôvody zamietnutia žaloby, s ktorými sa v celom rozsahu stotožňuje.

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a ich náhradu v konaní úspešnému žalovanému nepriznal, pretože nepodal návrh na jej priznanie (§ 151 ods. 1 O.s.p.), a ani mu v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

K výroku II.:

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť súdny poplatok za podané odvolanie proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II v Bratislave zo dňa 15.4.2014, č. k. 19C/198/2012-137 v sume 20,- eur podľa pol. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov zák. č. 71/1992 Zb., do 10 dní od doručenia uznesenia.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zrušil. Namietol, že napadnuté uznesenie neobsahuje odôvodnenie, a preto je nepreskúmateľné. Namietol tiež, že mu bola uložená poplatková povinnosť, hoci mu vzhľadom na vecné oslobodenie konania od poplatku nevznikla. Argumentoval tým, že podľa položky č. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov sa poplatok vyrubuje za žalobu na náhradu škody spôsobenej nezákonným úradným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom, pričom ako vyplýva z tejto definície, spoplatneniu podlieha len podanie žaloby na náhradu škody. Spoplatneniu nepodliehajú ďalšie úkony vo veci samej, ako sú odvolanie, dovolanie a pod. ako je tomu pri položke 1 Sadzobníka súdnych poplatkov. Žalobca podal odvolanie proti rozsudku, a nie žalobu, a súd nie je oprávnený svojvoľne rozširovať okruh úkonov podliehajúcich súdному poplatku. Poukázal na to, že v prílohe zák. č. 71/1992 Zb. nie je jasne a jednoznačne stanovená poplatková povinnosť za podanie odvolania voči rozhodnutiu súdu o žalobe na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Preto má za to, že mu bola v rozpore so zák. č. 71/1992 Zb. uložená poplatková povinnosť v prípade, kde ju nemal. V tejto súvislosti sa odvolával na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 29.3.2007, sp. zn. 4Cdo 39/2007 s tým, že za súdne konania, ktoré nie sú uvedené v Prílohe zák. č. 71/1992 Zb. sa súdne poplatky nevyberajú. V takomto prípade poplatková povinnosť nevzniká a analogické určenie výšky súdneho poplatku neprichádza do úvahy. Odvolával sa tiež na ust. § 18ca zák. č. 71/1992 Zb. s tým, že žaloba v prejednávanej veci bola podaná pred 1.10.2012, a teda konanie začalo pred účinnosťou zákona č. 286/2012 Z.z., a preto je nutné v súvislosti s podaným odvolaním aplikovať právny stav platný do 30.9.2012. Do 30.9.2012 bolo podľa ust. § 4 ods. 1 písm. k) zák. č. 71/1992 Zb. konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom od poplatku vecne oslobodené.

Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), preskúmal aj napadnuté uznesenie, a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Nie je správny právny názor žalobcu, že vzhľadom na skutočnosť, že žalobu podal na súd pred 1.10.2012, je v zmysle ust. § 18ca zákona o súdnych poplatkoch, nutné v súvislosti s podaným odvolaním aplikovať právny stav platný do 30.9.2012, dokedy bolo konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom od poplatku vecne oslobodené. Z uvedeného nesprávne vyvodzuje, že mu nevznikla poplatková povinnosť v súvislosti s podaným odvolaním proti rozsudku zo dňa 15.4.2014, č. k. 19C/198/2012-137.

Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len ZoSP), súdne poplatky (ďalej len "poplatky") sa vyberajú za jednotlivé úkony alebo konanie súdov, ak sa vykonávajú na návrh a za úkony orgánov štátnej správy súdov a prokuratúry (ďalej len

"poplatkový úkon") uvedené v sadzobníku súdnych poplatkov a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len "sadzobník"), ktorý tvorí prílohu tohto zákona.

Podľa § 2 ods. 1 písm. a) ZoSP, poplatníkom je navrhovateľ poplatkového úkonu, ak je podľa sadzobníka ustanovený poplatok z návrhu.

Podľa § 2 ods. 4 ZoSP, v odvolacom konaní je poplatníkom ten, kto podal odvolanie, pri dovolaní ten, kto podal dovolanie. Poplatníkom je tiež ten, kto podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu a v konaní nebol úspešný.

Podľa § 5 ods. 1 písm. a) ZoSP, poplatková povinnosť vzniká podaním návrhu, odvolania a dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolateľ a dovolateľ.

Podľa § 6 ods. 2 ZoSP, ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni. Poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá i v odvolacom konaní vo veci samej. Poplatok za dovolanie sa vyberá vo výške dvojnásobku poplatku ustanoveného v sadzobníku.

Podľa § 17 ods. 2 ZoSP, poplatok za odvolanie a dovolanie podané po nadobudnutí účinnosti tohto zákona sa vyrubuje vo výške určenej týmto zákonom.

Podľa § 18ca ZoSP (Prechodné ustanovenie k úpravám účinným od 1. októbra 2012), z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. septembra 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. septembra 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. septembri 2012.

Podľa položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov, zo žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom sa platí súdny poplatok vo výške 20,- eur.

Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení má odvolací súd za to, že súd prvého stupňa rozhodol správne, keď uznesením uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť súdny poplatok za podané odvolanie, aj keď konanie o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. (čo je predmetom konania v prejednávanej veci) bolo do 30.9.2012 od poplatku vecne oslobodené, a teda nebolo uvedené v sadzobníku súdnych poplatkov. Položka 7a sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu ZoSP, bola do sadzobníka vložená novelou vykonanou zákonom č. 286/2012 Z.z., ktorý nadobudol účinnosť dňa 1.10.2012. Touto novelou bolo tiež zrušené ust. § 4 ods. 1 písm. k) ZoSP, ktorým bolo od poplatku oslobodené súdne konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Takéto súdne konanie teda nie je od 1.10.2012 oslobodené od poplatkov. To znamená, že žalobca by nebol povinný zaplatiť poplatok za odvolanie (§ 6 ods. 2 prvá veta zák. č. 71/1992 Zb.) iba v prípade, ak by odvolanie podal do 30.9.2012. Pretože odvolacie konanie sa začalo podaním odvolania proti rozsudku zo dňa 15.4.2014, č. k. 19C/198/2012-137 až dňa 23.5.2014, t.j. za účinnosti ZoSP v znení zákona č. 286/2012 Z.z., žalobcovi ako odvolateľovi (navrhovateľovi poplatkového úkonu - odvolania) vznikla poplatková povinnosť zaplatiť súdny poplatok za podané odvolanie vo výške 20,- eur.

Ani námietku žalobcu, že v danej veci nie je dôvodné použitie analógie legis, nepovažoval odvolací súd za dôvodnú, nakoľko k použitiu analógie zo strany súdu prvého stupňa vôbec nedošlo. Zo strany súdu prvého stupňa nedošlo ani k žiadnemu svojvoľnému rozširovaniu okruhu úkonov podliehajúcich súdному poplatku, pretože ako vyplýva z citovaných zákonných ustanovení, súdny poplatok sa platí nielen za podanie návrhu, ale (okrem iného) aj za podanie odvolania.

Neobstojí ani námietka žalobcu o nepreskúmateľnosti uznesenia. Odôvodnenie napadnutého uznesenia považuje odvolací súd za dostatočné a samotné uznesenie za preskúmateľné, pretože z neho jednoznačne vyplýva, že ním bol žalobcovi vyrubený súdny poplatok za odvolanie proti rozsudku zo dňa 15.4.2014, č. k. 19C/198/2012-137, vyplýva z neho výška súdneho poplatku, aj položka Sadzobníka súdnych poplatkov, podľa ktorej bol vyrubený. Že tieto skutočnosti boli žalobcovi zrejmé, vyplýva aj priamo z obsahu jeho odvolania.

Pretože súd prvého stupňa napadnutým uznesením, ktorým uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie proti rozsudku, aplikoval správny právny predpis, tento správne vyložil, správne

označil aj položku Sadzobníka súdnych poplatkov, podľa ktorej súdny poplatok za odvolanie vyrubil, a súdny poplatok vyrubil odvolateľovi aj v správnej výške, odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne potvrdil.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.